

STUDENTTÄVLING

AKTIV STUDENTMEDVERKAN

UPPSALA UNIVERSITET 2015

Active
Student
Participation

Bidrag 1

Universitetshjälpen – för att alla kan lära!

Vilka vi är och varför vi söker

Vi är åtta stycken lärarstudenter, sex killar och två tjejer, som läser vår fjärde termin på grundskolläraryrket med inriktning mot år 4-6. Under våren har vi sjösatt en ny idé som vi kallat för Universitetshjälpen. Idén utformade vi tillsammans efter att vi insett att läraryrket saknar ett regelbundet moment för praktisk utövning. Ett av målen med vår idé är alltså att fylla ett, som vi anser, tomrum i utbildningen.

Vår idé

Universitetshjälpen är en pedagogisk idé med två huvudsyften. Dels skall lärarstudenter med inriktning mot grundskolan få ökad chans att praktiskt arbeta med de metoder och teorier de tillgodosett sig under sin utbildning. Dels skall både svaga och starka elever i grundskolan få möjlighet till mer individuell och riktad hjälp och utmaning i olika skolämnen. Den fungerar enligt följande.

Vi gick som åtta lärarstudenter ihop i en grupp. Därpå tog vi kontakt med en "pilotskola". En skola vi helt enkelt använde för att pröva idén på. Efter möte med rektor och arbetslag enades vi om att elever från klass 4 och 5, som antingen behöver extra utmaning eller extra stöttning inom något ämne, en dag i veckan kan komma till ett avsatt klassrum där 4 studenter ur vår grupp undervisar max 16 barn. Till dessa tillfällen har eleverna antingen med sig material som förberetts av lärarna eller så har lärarna i förväg, via mail, bett oss om utmanande eller extra stöttande material som vi under veckan arbetat med att ta fram och anpassa efter behov. Eleverna arbetar sedan individuellt med det ämne de behöver stöd i. Eftersom varje tillfälle besöks av max 16 barn och vi är 4 "lärare" får varje elev möjlighet till enormt mycket stöttning och feedback. Årskurs 4 och 5 kommer vid olika tillfällen och elever ur olika klasser kan ingå i samma grupp.

Positiva effekter

Hittills har vår idé fått stort genomslag på pilotskolan och vi hoppas såklart kunna utveckla vårt koncept ytterligare under kommande termin. Flera positiva effekter kan vi redan nu urskilja för både oss som studenter och för de elever vi undervisar.

Som studenter får vi tillfälle till kontinuerlig, praktisk övning i läraryrket – något som absolut saknas på utbildningen där den praktiska tiden är förlagt i praktikperioder. Vi får möjlighet att jobba med att aktivt ta fram och anpassa material till elever som har det extra svårt eller extra utmaning. Vi får inblick i det dagliga livet på skolan och får via lärarna på skolan praktiska tips och möjlighet att ytterligare bekanta oss med vårt kommande yrke. Vi får öva på lektionsplanering, undervisning för grupp och individuellt och vi får möjlighet att ge varandra feedback och tips för att bli bättre pedagoger. Därtill får vi också möjlighet att hela tiden arbeta i ett kollegie med utvärdering av varandra och reflektion – något som vi även senare kommer att arbeta med.

För eleverna på skolan innebär det också mer möjlighet till kontinuerlig övning och extra hjälp i olika ämnen, möjlighet att sporra sig själv via ytterligare utmaningar och i längden kanske även till bättre betyg. Målet med projektet för elevernas del är att man, genom att utveckla vårt koncept, skall jobba för fler godkända betyg.

Utvecklingsmöjligheter

I framtiden vill vi jobba hårt för att utveckla vårt koncept. I en drömvärld skulle skolan i fråga kunna stå för en lärare som kanske fungerade som en mentor för oss studenter. Projektet skulle kunna inkluderas i lärarutbildningen, fler skolor skulle kunna få hjälp och det skulle kunna vara obligatoriskt att som lärarstudent undervisa minst två timmar i veckan på en Universitetshjälpenskola. Vi skulle också kunna gå neråt i åldrar, ta in studenter med inriktning F-3 och arbeta för en mer praktiskt inkluderande utbildning som blandade teori med praktik varje vecka, jobbade för en förbättrad lärarutbildning och samtidigt hjälpte fler elever i grundskolan att nå målen för godkända betyg.

Bidrag 2

VAD HÄNDER OM VI VÄNDER PÅ UNDERVISNINGEN?

Interaktiva lärmiljöer som verktyg i det pedagogiska arbetet

"Vi går gärna och sitter av en tråkig föreläsning på 45 minuter för att få möjlighet att träffa en lärare i pausen" (<http://korta.nu/A75>)

Förr tog sig studenterna till universitetet för de hjälpmedel de fick tillgång till (bibliotek, labutrustning etc). Idag kommer de flesta för den personliga kontakten och utbytet med lärare. I en rapport från Linköpings universitet berättar en lärare att "det gamla sättet att föreläsa med tavlor fungerar inte längre, studenterna har tillgång till mycket information, de kommer förberedda och vet mycket. Studenterna behöver mer personlig kontakt med sina lärare och bättre koppling mellan utbildningen och studenternas liv och framtid" (<http://korta.nu/A75>).

Många studenter efterfrågar idag att universitetet tillämpar teoretisk information mer interaktivt. På Blåsenhus finns idag Learning Lab, vilket är ett specialbyggt interaktivt klassrum. Dessa klassrum är tyvärr för dyra för att upprättas i större utsträckning. Så hur kan vi ta in det interaktiva och kreativa in i ordinarie existerande klassrum? Hur kan vi skapa en akademisk miljö som aktiverar kreativt tänkande?

Forskning har visat att man lär sig bättre genom att använda flera sinnen samtidigt, genom att diskutera samt anmärkningsvärt bra genom att lära andra. Jag tror att en mer interaktiv utbildningsmiljö skulle kunna ta tillvara på dessa lärosätt. Vad händer om vi, till exempel, vänder på utbildningen? Öppna upp för andra typer av föreläsningar än de traditionella, och bryt maktordningen mellan lärare (aktiv/talare) och student (passiv/lyssnare). Vad händer om vi vänder på det traditionella lärandet och sätter studenten i centrum? Starta samtal där föreläsningen går ut på att eleverna får fråga föreläsaren saker, där ett visst antal frågor ska ställas för att kvoten ska vara fylld för lektionen, exempelvis.

Ett ytterligare sätt att vända på utbildningen är att studenterna tittar på föreläsningarna hemma och gör hemuppgifter på lektionstid. Läraren spelar alltså in sina föreläsningar och genomgångar på video. Studenterna förbereder sig genom att se filmen hemma. Så istället för att studenten får problem med hemuppgifter kan de direkt vända sig till läraren på universitetet. Detta blir möjligt när läraren ägnar mindre lektionstid åt genomgångar och istället mer åt diskussioner. Detta är även positivt då eleverna kan se föreläsningarna mer än en gång, vilket kan underlätta för studenter med läs- och skrivsvårigheter. Detta skulle skapa en mer inkluderande studietid för studenter som har svårt för den klassiska undervisningen.

Blanda in efter-skolan-aktiviteter i utbildningen. Till nästan varje utbildning hör en studentförening där studenter sysslar med aktiviteter som borde vara en del av programmet. Konstvetarnas förening Salongen arrangerar årligen väl genomförda konstutställningar, den resurs som studentengagemang innebär är något som

universitetet skulle kunna inkludera i sin verksamhet. Runt om i Uppsala levererar studenter liknande utbildningsrelaterade arrangemang på sin fritid. Under dessa event tillämpar studenterna både kreativitet och problemlösning. Att ta in dessa egenskaper innanför universitetets väggar vore en vinst. Blanda teori och praktik - och ibland kanske även lek. Även detta skulle vara kostnadseffektivt, då dessa arrangemang redan existerar och bygger på studenters ideella arbete. Jag tror på en miljö som inte bara är inspirerande för studenterna, utan som också utvecklar och stimulerar lärarna. Vi behöver ett utbyte som skapar motivation hos båda parter som jag tror att kan främjas av en interaktiv miljö.

Med kreativitet syftar jag inte på målardukar och sånglektioner, utan det handlar om problemlösning. Kreativa lärmiljöer lägger en grund till självständigt tänkande. Detta är viktigt för att skapa den aktiva, kunskapssökande studenten som själv tar ansvar för sin utbildning. I en tid av massivt informationsflöde har kritiskt tänkande och förmågan att kunna sälla bland fakta blivit allt viktigare. Kritiskt tänkande handlar om att kunna göra ställningstaganden om vad som är trovärdigt och tillförlitligt. Att tänka kreativt och källkritiskt är ett nödvändigt komplement till fakta. Utbildning är en långsiktig investering, både för studenten och för samhället. Därför bör det långsiktiga perspektivet även vara en del av studentens vardag. Livslångt lärande handlar för mig om en utbildning där vi inte bara lär studenterna fakta utantill, utan även förbereder dem med verktyg att hantera och värdera även den fakta de kommer att stöta på i framtiden. Dessa verktyg tror jag studenterna kan få genom att själva vara mer delaktiga i sin utbildning, inte bara passiva lyssnare.

Traditionella undervisningsformer har fördelar som inte ska underskattas och frågan är inte huruvida vi ska ersätta det gamla med något nytt, utan det handlar om kombinationer. Bra utbildning ska inte vattnas ur av ogenomtänkta idéer. Men vi har alla olika sätt att lära och att redovisa vårt lärande. Vissa presterar bra på tentor, andra inte, vissa lär sig mycket på föreläsningar, andra inte. En bred studiemiljö till en bred sammansättning av studenter, för att fler ska känna sig inkluderade. "They're only crayons. You didn't fear them in kindergarten, why fear them now?" (MacLeod, Hugh: Ignore Everybody, 2009)

Bidrag 3

Som civilingenjörstudent känner jag att vi för det mesta har ett bra upplägg på studierna, med ett undantag: brist på problemlösning i grupp. Vilket är vad de flesta av oss i framtiden kommer att arbeta med i form av projektgrupper.

Jag tycker att fler lärarledda gruppdiskussioner och problemlösningsspass verkligen skulle förbättra inläringen för studenterna. I tekniska ämnen finns ofta gott om både föreläsningstid och lektionstid, men lektionerna blir lätt väldigt lika föreläsningar, med en lärare som skriver på tavlan och elever som antecknar. En del av lektionerna ska istället gå till att man i mindre grupper diskuterar lösningar på ett givet problem, får återkoppling och förklaring av läraren för att sedan gå vidare till nästa problem. Denna typ av seminarieliknande undervisning hoppas ofta över, och är underskattad som inläringsteknik i tekniska ämnen där individuellt räknande är vanligast. Detta leder till studenter som är ovana att kommunicera sina idéer till andra.

Att ha seminarier i tekniska ämnen kanske låter som en ganska simpel lösning, men jag tror verkligen att det skulle lyfta kurserna och elevprestationerna ordentligt!

Bidrag 4

Förslag: inför en vårantagning till alla tekniska-naturvetenskapliga masterprogram.

Motivering: Arbetsmarknaden har blivit allt mer flexibel – ett exempel utgör idag 2015-03-11 då vi på nyheterna får höra om Ericssons massuppsägningar.

Masterprogrammen är gjorda för studenter som redan har grundutbildning – en del av dessa studenter har varit ute i arbetslivet och vill fortbilda sig. Att kunna anta nya studenter både vår och höst vore en stor förbättring för exempelvis de som står utan jobb.

Behörigheten för vårterminskurserna - på åtminstone de masterprogram jag känner till – kommer inte att ställa till problem då behörighetskraven till största del utgörs av kurser från grundutbildningen och inte från höstens masterkurser.

Bidrag 5

Problemet (Vad?)

De samhällsvetenskapliga utbildningarna prioriteras allt mindre vid de högre lärosätena landet runt. Samhällsvetenskapen får stå tillbaka för naturvetenskapen. Dessa politiska prioriteringar leder till att det dras ner på studieplatser och undervisningstimmar vid de samhällsvetenskapliga utbildningarna. Samtidigt som det dras ner på studietimmar, bland annat vid den statsvetenskapliga institutionen (som Pol.kand-student har jag egen erfarenhet av nedkortade seminarier), finns det en outnyttjad resurs som vill mer mitt här ibland oss. Biblioteken och dess ytterst kompetenta bibliotekarier!

Lösningen (Hur?)

Som flerårig studentrepresentant i ett av Universitetsbibliotekets samverkansorgan har jag upptäckt att bibliotekarierna vill ha en större roll än att bara "serva studenterna med böcker". Bibliotekarierna vill delta mer i undervisningen. Det är inte för intet som det ingår pedagogik i bibliotekarieutbildningen. Deras profession måste tas på allvar och utnyttjas fullt ut.

Jag tänker mig en lösning där varje institution i samråd med sitt ämnesbibliotek och studentrepresentanter utformar seminarieundervisning hos biblioteken. Att studenterna får seminarieuppgifter som antingen ska lösas där och då med hjälp någon av den oändligt stora mängd tryckta resurser som biblioteket har tillgång till eller/och att studenterna får genom e- resurser och artiklar göra hemuppgifter. Studenterna kommer även då kunna lära känna biblioteken och dess resurser än mer. Möjligheterna är enorma och variationen i denna typ undervisning är väldigt stor.

Överbibliotekarie Lars Burman samt övriga enhetschefer för biblioteken inom den samverkansgrupp som jag varit studentrepresentant i är väldigt positiva till en sådan här idé. Jag tror även att bibliotekarierna för de verksamhetsområden som jag inte representerar skulle känna likadant för den här idén. De studenter jag samtalat med är även dem nyfikna och positiva till idén då studenterna känner ett ökat behov av seminarieundervisning.

Jag behöver nu hjälp från universitetet att lyfta frågan till stor skala. Första steget (1) är att utreda frågan/förslaget än mer. Andra steget (2) är Institutionsrepresentanter (studierektorer, program – och kursansvariga etc.) Biblioteksrepresentanter (enhetschefer, bibliotekarier etc.) samt studentrepresentanter och övriga studenter behöver bjudas in till samtal om detta i form av föreläsningar/panelsamtal. Vi måste tillsammans lyfta förslaget och de möjligheter som det för med sig.

Produkten (Varför?)

Syftet med mitt förslag är att studenterna vid Uppsala Universitet ska få en genomgående god utbildning oavsett vald studieinriktning och de ekonomiska satsningar som görs från regeringen. Syftet är också att ge en ökad roll till en stor

personalgrupp vid Uppsala Universitet. En roll som faktiskt efterfrågas av bibliotekarierna själva.

Låt oss nu tillsammans stärka både studenter och personal samt att vi har visionen att skapa Sveriges mest närvarande Universitetsbibliotek!

Bidrag 6

Idén är inspirerad från det allt vanligare rekryteringsmomentet caselösning som framförallt konsultbolag använder sig av. I detta moment målas en situation upp med ett problem som ska lösas. I det tilltänkte kursmomentet får studenten, under ett flertal gånger under kursens gång, ett problem som ska redovisas skriftligt. Problemet i fråga är utformat som en möjlig uppgift i en verklig situation vilket ofta ökar motivationen hos studenten. Uppgiften i fråga har karaktären att den går att lösa på en mängd olika sätt och ett entydigt svar ska inte finnas. Hur studenten väljer att lösa dessa uppgifter ska vara upp till denna. Både enskilt arbete såväl som grupparbete är tillåtet men uppgiften ska redovisas enskilt. Syftet med uppgiften är att öva studentens självständiga problemlösningsförmåga. I och med att lösningen inte är entydig tvingas studenten vara kreativ samt argumentera för sina ståndpunkter och svar. Det är i själva argumentationen jag anser mycket av kunskap ligger. För att kunna argumentera för sin sak krävs det en kunskap om ämnet och genom att just tvingas väga för och motargument ska studentens inläring också ökas. Dessutom kommer dessa uppgifter ut jämnt spridda över kursen vilket gör att studenten tillskansar sig kunskap genom hela kursen och på det sättet enklare klarar den eventuella sista examinationen som ofta består av en tenta.

Här kommer ett konkret exempel på hur ett sådant kursmoment skulle kunna se ut: Kurser behandlar olika material samt beläggningsmetoder. I kurser får man lära sig om vilka material som finns, vad de har för egenskaper samt vilka tekniker det finns för att belägga material. Under kursens gång delar läraren ut 3 uppgifter med några veckors mellanrum som var och en ska lösas på max 2 A4. Den första uppgiften består i att lösa ett problem med ett nytt takmaterial. Studenten ska argumentera för vilket material som kan tänkas vara användbart samt vilka beläggningsmetoder som kan vara lämpliga. Här kan studenten argumentera för vikt, skydd mot väder och vind osv. för att nå ett godkänt resultat. Några veckor senare fås en ny uppgift som behandlar en ny situation men andra förutsättningar och behov.

Sammanfattningsvis:

Studentens självständiga problemlösningsförmåga ökar

Studenten får själv välja om den ska arbeta själv eller i grupp

Studenten övar i att argumentera för sin sak i skrift

Studenten får möjlighet att vara kreativ och hämta information från varhelst den önskar

Studenten lär sig under hela kursens gång och inte allt på slutet som ofta är fallet

Studenten får se tillämpningar av den kunskap som kursen ger vilket ofta ökar motivationen

Bidrag 7

Forskarlunch

Vad är det som händer bakom de låsta dörrarna till forskningskorridorerna här på vårt universitet? Och vilka är det som står bakom all denna forskning? Är frågor som många av oss studenter frågar oss själva. Som svar får vi ofta nöja oss med hastiga sammanfattningar av föreläsare vid kursstart eller daterade posters i korridoren.

För att svara på frågorna och sammanfoga oss studenter och forskare ytterligare vill jag introducera "forskarluncher". Ett tillfälle där medlemmar ur en forskningsgrupp har tillfälle att träffa oss studenter under mer avslappnade former än vid en föreläsning. Ett tillfälle där studenterna och forskarna sitter i samma situation, nämligen vid ett bord, ätandes lunch.

Från forskningsgruppernas synvinkel finns goda möjligheter att göra reklam för sig själva och att sprida intresset för just deras ämne. Förhoppningsvis för att i framtiden rekrytera kunniga och engagerade studenter till examensarbeten eller doktorandtjänster.

För oss studenter vill jag fokusera lite mer på det praktiska forskarlivet. Utöver en kortare presentation om forskningen på fem till tio minuter är det viktigt att forskargruppen visar alla delar av sin grupp, det vill säga alla olika arbetsuppgifter som finns internt, ända från doktorander till professorer.

Framförallt är tanken att vi studenter ska få en inblick i vad för forskning som pågår på universitetet samtidigt som vi får inspiration till vilka kurser som vi ska välja för att få nå de områden som intresserar oss. Jag vill att fler ska se det intressanta i det vi läser och därmed hänga kvar genom de tyngre kurserna i början av utbildningen. Jag vill också att fler studenter ska hitta inspiration till vad de vill göra i framtiden.

I nuläget är detta koncept något som skall göras till verklighet under våren hos civilingenjörsprogrammet i kemiteknik i samarbete med kandidatprogrammet i kemi. Vi hoppas att de låsta dörrarna inte skall vara lika låsta i framtiden utan att studenter och forskare sammanfogas till en gemensam skara kemister.

Bidrag 8

Vår plan ifrån fysioterapeuterna går ut på att förbättra kursutvärderingsmomentet, så att det sker mer effektivt, direkt och utvärderas genom terminerna.

I praktiken innebär det att den klass som går kurs X utvärderar den tillsammans med de som tidigare gått kursen och de som ska gå kursen samt ansvarig lärare. På detta sett kan äldrekursare se om förändringar skett ifrån deras tid, de som går kursen nu förklarar vad som kan göras bättre som den står sig nu, och de som ska gå kursen kan se ifall det som sades efterlevs.

Som det är nu ligger våra kursutvärderingar väldigt lågt, med den här planen blir utvärderingen mer närma och det blir en tydligare dialog mellan föreläsare och elever.

Bidrag 9

För att uppnå jämställdhet behöver vi synliggöra orättvisorna. Jag läser på Juristutbildningen vid Uppsala universitet. Den utbildning som är rankad som den bästa juristutbildningen i Sverige. Jag började läsa här min fjärde termin efter att ha läst mina första tre terminer vid Umeå universitet. Jag läser nu min åttonde termin på programmet och Uppsalas juristutbildning är bra på många sätt men brister på ett otroligt viktigt område. GENUS. När jag läste i Umeå genomsyrades utbildning av genusperspektiv, samhällsliga jämställdhetsproblem belystes inom viktiga områden som familjerätt och arbetsrätt. Vi diskuterade HBTQ-perspektiv och hur vi kan arbeta för ett mer jämställt samhälle. Under min tid i Uppsala har jag fått möjlighet att jämföra utbildningarna och under termin fyra hade vi i Uppsala ETT seminarium som berörde kvinnomisshandel och våldtäkt, där frågan heller inte problematiserades tillräckligt. Detta medan mina vänner i Umeå fokuserade väldigt mycket på våldtäktsproblematiken. De läste flickan och skulden och ALLA var tvungna att skriva en promemoria om problematiken. När jag sökte fördjupningskurser till den här våren sökte jag genus och rätt i första hand, trots att jag visste att kursen ställts in flera år i rad. Vilket även blev resultatet i år. Jag tycker det är skamligt att en utbildning som räknas som landets bästa inte alltid ger en kurs i genus och rätt oavsett antal sökanden samt att ämnet dessutom borde genomsyra hela utbildningen.

Mitt förslag är därför att Uppsala universitet borde lära sig av Umeå universitet. För inom Genusområdet på framförallt juristprogrammet är den genusmedvetna undervisningen nästintill osynlig. Rent konkret borde utbildningen prata med Umeå universitet för att se hur de har lyckats få med Genustänket i kurser etc. Det borde finnas ett tydligt problematiserande av könsroller, våldtäkt, kvinnomisshandel, heteronormen etc. under hela utbildningen. Dessutom anser jag att det borde vara ett krav att Sveriges bästa juristprogram ger kursen "genus och rätt" även om den inte når upp till minimikravet på 15 deltagare. Även om det är 7 personer eller 10 eller 25 så behövs den för att synliggöra de problemområden som finns inom juridiken idag. För att vi ska ha jurister som studerat vid Uppsala universitet och som är genusmedvetna och som problematiserar rätten som den ser ut idag! Om kursen inte ges hur ska vi då få nya doktorander inom området och hur ska vi då få rättsutvecklingen att gå framåt? På det här området är vi omsprungna av Umeå universitet och det är dags att vi hinner ikapp.

Avslutningsvis vill jag säga att jag läser en 7.5 hp kvällskurs om mäns våld mot kvinnor, på Nationellt centrum för kvinnofrid. Mycket eftersom jag anser mig fått för dålig utbildning på ett av rättens viktigaste områden. På kursen finns sjuksköterskor, teologer, socionomer, psykologer, läkare och jurister. Det alla har gemensamt är att de anser sig ha fått för lite information om ämnet inom sina respektive utbildningar. Jag kan bara prata för juristutbildningen eftersom det är den jag går och alla juristerna på kvällskursen anser att det behövs mer genus och mer problematiserande av sådana här frågor på utbildningen. Det handlar inte om att ha ett seminarium om kvinnofrid eller en frivillig föreläsning om våldtäkt. Det handlar om att det behöver genomsyra utbildningen. Så att frågeställningen blir hur ska vi få

in juristutbildningen i genusperspektivet istället för att få in genusperspektivet i Juristutbildningen. Mitt tips, kika på Umeås utbildning för även om vi är bäst så ligger de mil framför oss när det kommer till det här.

Bidrag 10

Hur kan min utbildning förändras till det bättre?

Om jag fick bestämma över Psykologprogrammet skulle jag starta en Psykologutbildning som utfördes på max 3 års tid. Den ordinarie kan gärna vara kvar för de studenter som gillar den lugna gången på programmet. Den nya skulle vara för de studenter som har kapacitet och hellre arbetar hårdare en kortare period.

Genom att göra om den reella planeringen av Psykologprogrammet enligt följande:
Sommarlovet tas bort, vilket genererar 12 nya studieveckor
Ytterligare en dag i veckan planeras till studier – dvs. 6 dagars arbetsvecka
Omstrukturering av varje kursschema eftersom längre arbetsveckor innebär att varje kurs också tar ca 1-2 veckor kortare tid att läsa in
Praktikperiod måste givetvis behållas för yrkesutbildningens skull.

Dessa två ändringar skulle generera över 100 nya arbetsdagar per år till programmet, vilket på tre år skulle vara 300 dagar.

I dagsläget används mindre än 40 arbetsveckor per år, alltså mindre än 200 dagar, kanske ca 180 dagar per år. Detta skulle utökas till ungefär 280-300 arbetsdagar per år, alltså 60% mer tid varje läsår. På tre år skulle man alltså läsa lika många dagar som på 5 år.

Detta innebär att vi istället för att läsa utbildningen på 5 år skulle kunna minska den med motsvarande tid och på så vis utexaminera fler studenter snabbare och på så vis få ut fler psykologer på arbetsmarknaden.

Fördelar med detta upplägg:

Fler psykologer ut på arbetsmarknaden snabbare

Studenterna får bättre ekonomi (dvs. kan börja jobba tidigare)

Studietiden används mer effektivt – dvs. samhällets resurser!

Mer effektiva studier – eleverna behöver aldrig "starta om" utan börjar sin utbildning och studerar ända tills de är klara

Mindre ränta på studielånen eftersom man snabbare börjar betala av dem.

Nackdelar med detta upplägg:

Passar inte alla studenter – vissa skulle inte orka med så högt tempo

Lärare och andra får planera sin semester på annat sätt

CSN får mindre ränta på studielånen eftersom studenterna betalar av tidigare.

Bidrag 11

Forskningspraktik

Vi borde ha en frivillig, löpande praktik på civilingenjörsprogrammen. Med start i typ andra året, löpandes hela vägen till examen, kanske ett tillfälle a två timmar eller så per vecka.

Hur?

På lämpliga avdelningar kan man ha en labbasistent i form av en student, som får hjälpa till i forskningsarbetet. Då det finns många studenter, och tanken är att endast en eller högst två av dem ska vara där i taget, bör det ej vara ett problem att fylla upp tid så det alltid finns en student/labassistent på plats och på så vis är hjälp man kan räkna med.

Varför?

Det skulle ge en ökad insyn i faktisk forskning, civilingenjörstudenter skulle få bättre insyn helt enkelt. De skulle även få bra praktisk labbvana, detta utan kostnaden av fler labbar i ordinarie kurser. Tanken är att det ska vara en möjlighet att få erfarenhet under studietid, och för forskare gratis assistans och/eller undervisningstimmar som främjar deras forskning.

Bidrag 12

Utvecklingssamtal

Individuellt – starka och svaga egenskaper ses över. Starka sidor förstärks (positiv återkoppling) så att studenterna får ökat självförtroende om att de visst kan något, medan de får tips om hur de skulle kunna förbättra sina svaga sidor. Detta ökar varje students självständighet och därmed potential till personlig utveckling.

Eftersom alla studenter får sina styrkor och behov sedda och dessa egenskaper sedan används i utvecklingsarbetet har alla möjligheten att komma till samma kunskapsnivå (även om målet är detsamma behöver vägen dit inte vara det!), vilket kommer att öka jämställdheten bland studenterna.

Studenterna får även ta del av lärarens erfarenheter och läraren får se studentperspektivet, vilket kommer att leda till att utbildningen utformas så att läraren och studenterna bättre förstår varandra (lärare har annars en tendens att glömma hur de tänkte när de var studenter). Om t.ex. många studenter inte förstår en viss fråga eller ett visst moment kan diskussion i utvecklingssamtal hjälpa läraren att omformulera momentet/frågan.

Det brukar tyvärr inte vara möjligt för studenter i många utbildningar att skriva referenser då mötet mellan student och lärare brukar vara opersonligt och det är då svårt att bli ihågkommen av dem. Därför kommer närheten och erfarenhetsutbytet mellan lärare och student under ett utvecklingssamtal också att ge studenterna förutsättningar för att använda sin lärare som referens i sitt CV i framtiden.

Eftersom det finns vissa studenter som vill vara anonyma eller av andra anledningar inte vågar prata med sina lärare borde alla utvecklingssamtal vara frivilliga för studenterna.

Beroende på kursens storlek skulle det kunna hållas två eller tre utvecklingssamtal – ett vid kursstart (främst större kurser), ett i mitten av kursen och ett i slutet. Samtalen skulle kunna pågå i 5-10 minuter för att det inte ska ta alltför mycket tid av lärarens och studenternas tid. Om det finns väldigt många studenter i en kurs skulle läraren kanske kunna dela upp studenterna mellan sig och andra kursrelaterade lärare (t.ex. laborationsamanuenser om man läser en labbkurs) eftersom dessa också brukar ha koll på studenternas prestation.

Bidrag 13

Införande av normkritik på juristprogrammet

Vad?

Vi föreslår att juristprogrammet på Uppsala Universitet ska införa normkritik i kursplanen. Ämnet bör på ett seriöst sätt lyftas löpande under utbildningen. Det bör präglas seminarier, föreläsningar och examinerande moment.

Hur?

Obligatoriska seminarier bör innefatta kritiskt tänkande kring hur kön, hudfärg, nationellt eller etniskt ursprung, språklig eller religiös tillhörighet, funktionshinder, sexuell läggning, ålder eller andra omständigheter som gäller den enskilde som person.

Föreläsningar bör i högre utsträckning införliva ett kritiskt synsätt på de ämnen vi läser. Inte minst i straffrätt och familjerätt där våra normer har stor betydelse. Om det är påkallat bör det dessutom införas särskilda föreläsningar. För att ge ämnet status och seriositet bör det inkluderas i examinerande moment. Genom detta kan vi synliggöra att våra förutfattade meningar och samhällsnormer påverkar våra bedömningar, och att lika fall därmed omedvetet behandlas olika.

Varför?

Juridikens symbol fru Justitia bär en ögonbindel som står för den grundläggande principen om allas likhet inför lagen. Då hon inte ser vad hon har framför sig kan hennes fördomar inte påverka tillämpningen av lagen. På Uppsala Universitets juristutbildning tas ingen hänsyn till att studenter inte bär någon ögonbindel. Med en avsaknad av normkritik försätts vi i en självgod villfarelse om att vi som rättstillämpare skulle vara "objektiva." Ifrågasätter vi inte av vår syn på verkligheten kan våra (van)föreställningar om denna påverka bedömningar i enskilda fall. Trots att likabehandlingsprincipen lyfts tidigt på utbildningen finns en risk att den inte blir mer än tomma ord.

Vi är alla produkter av ett samhälle där vi undermedvetet tillskriver till exempel kön, etnicitet och social tillhörighet olika egenskaper. Vilken syn på en kvinna och en man applicerar vi när vi dömer i ett våldtäktsmål eller i en vårdnadstvist? Hur bedömer vi våld mot en partner i ett samkönat par? Har denna person en större skyldighet att "slå tillbaka" än kvinnan i en kvinnomisshandel? Inverkar en persons etnicitet på hur vi bedömer ett rån? Kan en tidigare buse med missbruksproblem vara ett trovärdigt brottsoffer? Eftersom jurister fyller domstolar och många beslutsfattande poster på myndigheter påverkas enskilda individer i hög grad av deras beslut. Om det finns en föreställning om att män inte kan utsättas för sexuellt våld, finns också en risk att detta kommer påverka den juridiska bedömningen.

Bidrag 14

Det flippade klassrummet

En bristvara i många kurser är antalet lärarledda lektioner och föreläsningar. I vissa kurser finns inte mer än 4 timmar lärarledd tid vilket har gjort min och många andras utbildningar bristfällig och därigenom inte tillgodosett förväntningar om en motsvarande full arbetsveckas studier. Varför det inte har funnits tillräckligt med utbildning vid flera institutioner, som jag har förstått, är att resurserna inte räcker till. Mitt förslag är därför att man, likt vid distansutbildningar, ska utnyttja en variant av "flipped classroom". Flipped classroom är en metod var elever ser en kort film före de kommer på lärarens lektion. Min mening är att man på Uppsala universitet istället skulle kunna spela in föreläsningar, varefter de läggs upp på studentportalen. Föreläsningar skulle sedan kunna återanvändas. Kurser förändras så klart över tiden, därför skulle inte alla eller alltid hela föreläsningar spelas in. Istället det som brukar återkomma kunna spelas in. I exempelvis kursen Funktionell grammatik skulle det kunna finnas en föreläsning om substantivets olika böjningar, då dessa ofta inte förändrar form eller på läkarprogrammet kan en inspelad föreläsning handla om människans anatomi.

Jag vill poängtera att förslaget inte är till för att dra ner på antalet lärarledda timmar, utan att öka dem och på så sätt förbättra utbildningarna vid Uppsala Universitet. De inspelade föreläsningarna skulle komplettera de redan existerande lärarledda timmar. De ordinarie timmarna skulle istället användas till seminarier och diskussioner, där frågor om föreläsningen skulle tas upp.

Fördelen med detta sätt är flera: studenterna skulle kunna se om sina föreläsningar, vilket skulle hjälpa både dyslektier som kan ha problem med att ta anteckningar men även de som främst lär sig genom att lyssna. Det tillåter även studenterna att se föreläsningarna när det passar dem, vilket skulle vara en fördel då studier har visat att olika människor lär sig bäst på olika tider på dygnet. För föreläsaren förenklas det då hen kan ta med kontroll över föreläsningen då inte tid spills på tekniska problem under föreläsningar eller störs av exempelvis försenade studenter.

Problem som kan uppkomma med detta är att inte alla studenter har datorer eller internet. Men båda finns dock att tillgå både på Uppsala universitet, universitetsbiblioteken och kommunbiblioteken. I början kan detta sätt att undervisa även ta extra mycket tid både av lärare och studenter då de ska vänja sig vid systemet. Med tiden kommer dock denna tid att tjänas in. Ett annat är att framför allt studenter, men även lärare, kan komma att missa de mer interaktiva ansiktesmöt-ansikte föreläsningarna. Elever kan inte direkt ställa frågor och lärare responsen, men eftersom i nuläget det inte finns tillräckligt många timmar lärarledd tid för att uppfylla behovet kan det flippade klassrummet vara ett bra komplement. Dessutom kommer de ordinarie timmarna finnas kvar.

Trots hinder tror jag att denna idé skulle hjälpa till att utveckla utbildningar vid Uppsala Universitet; då de skulle öka tillgängligheten, studenters tid med föreläsare och även förenkla lärande för för många.

Bidrag 15

Deklaration av Aspiration

Det som jag ser som ett av de största problemen med studierna i Sverige är mentaliteten hos både docenter och studenter. Det saknas en anda av strävan efter excellens. Det saknas engagemang. De flesta docenter är färglösa, oinspirerade. Och studenter är likadana; oinspirerade, verkar inte bry sig särskilt mycket om studierna, verkar inte ta dom på särskilt stort allvar. Jag tror att det vi behöver är något jag skulle kalla en "deklaration av aspiration" och en "pledge" till denna. Ett slags pionjärssteg till ett paradigmbyte från passiv attityd till aktiv medverkan.

Idén är att det ska skapas en slags konstitution som studenter frivilligt kan ansluta sig till, som skapar grunden till en ökad utveckling av universitetet. En sådan konstitution ska innehålla följande punkter:

Vi strävar efter excellens; detta avser att vi strävar efter att utbilda oss på det bäst möjliga sättet. Vi tar studierna på allvar och inser att vi själva bär ansvar för utbildningens kvalitet iom det hur vi använder vår tid, hur intensivt vi bedriver våra studier, men även hur vi kan påverka studiernas kvalitet genom aktivt deltagande, engagemang och ifrågasättande.

Vi strävar efter konstruktiv kritik. Vi vill främja en miljö, där yttrandet av kritik välkomnas istället för att uppfattas som konstigt och besvärande. Vi vill att kritik ses som något eftersträvansvärt och värdefullt, något som uppskattas som allmänt eftertraktad. Därför försöker vi att, när det är lämpligt, yttra konstruktiv kritik som ämnar förbättra utbildningen och höja nivån av diskussioner genom att bidra med funderingar och perspektiv och alternativ.

Vi strävar efter utbyte och påverkan. Vi vill aktivt påverka varandra och främja varandras tänkande och insikter. Vi lägger stor vikt på god, kvalitativ kommunikation med varandra.

Vi strävar efter insikter. Insikter är det som studier handlar om, och vi vill påminna om det och aktivt eftersträva att utöka vårt medvetande och förbättra vårt tänkande.

Vi strävar efter autenticitet och uppriktighet och en god anda. Vi bryr oss om varandras mående och trivsel. Vi är medvetna om att vi är mänskliga varelser med känslor som måste tas hänsyn till och beaktas.

Dessa punkter kan och ska diskuteras och utföras och kompletteras. Samtidigt är det viktigt att det inte blir för utförligt och för detaljerat. Det ska tjäna som en grund, en grov allmän vägledning, som individerna själva ska utforma i sina handlingar. Ett visst interpretationsspelrum är bra, för det ska vara helt okej att hitta individuella utformningar.

Risken är att en sådan deklaration av aspiration tappar sin relevans eller snarare, betydelse, för att den inte tas på allvar och därmed urholkas. Detta kan motverkas genom att man träffas en gång i veckan för att utbyta sina erfarenheter och framgångar eller tankar kring det hela och därmed bekräftar för varandra att man fortfarande tror på det.

Det är även viktigt att inte vem som helst kan delta utan att egentligen har varken förstått konstitutionen eller egentligen bryr sig om den. Detta skulle kunna förebyggas genom en kort intervju eller ett skriftligt test där man frågar efter aspirantens kunskaper om konstitutionens innehåll. Detta må verka lite väl allvarsamt och restriktivt, men jag tror att det är nödvändigt för att faktiskt etablera konstitutionens betydelse. Alla är ju välkomna att vara med, men samtidigt måste det ställas krav på medlemmarna att faktiskt vara ense om konstitutionens innehåll och bud.

Utgående från detta skulle man kunna spinna vidare på idén och erbjuda kanske ett föredrag eller liknande evenemang där man uppropar till mer kritiskt tänkande, kanske framför allt ägnat till recentiorer, för att direkt konfrontera dom med tankar kring ett kritiskt förhållningssätt och aktiv medverkan och plantera idén och tankesättet i dem och skapa en vetenskaplig anda och attityd.

Ytterligare skulle man kunna främja skapandet av självorganiserade pluggrupper som opererar i den andan och försöker fördjupa sina kunskaper inom vissa ämnen i samband med dom kurserna de läser just då. Dessa pluggrupper skulle kunna få någon slags akkreditering genom att de redovisar sitt arbete fram mot läsårets slut, till exempel. Detta för att öka meningen med det man gör genom att skapa ett slags prestige. Det är viktigt att engagemanget erkänns på något vis, istället för att vara ouppmärksammat och osynligt.

Och till sist, skulle man kunna tänka sig organisera en alternativ inspark riktad till dom personerna som inte är bekväma med hur standard insparken fungerar eller som även uppskattar något alternativt utöver den vanliga insparken. Man skulle kunna tänka sig något lite mera sofistikerat, lekar som underlättar att lära känna varandra på ett annat, kanske otypiskt, sätt. Detta kan även vara början till ett nätverk av mera likasinnade studenter.

Bidrag 16

Röstning i klassrummet

Mitt förslag rör föreläsningar och problemet med att elever ofta inte vågar göra sin röst hörd inför större grupper.

Problemet:

- Under föreläsningar på grupper mellan 200-300 personer så är det många som inte vågar ställa frågor.
- När läraren går igenom saker och frågar "hänger ni med?" är det mest en retorisk fråga, då det nästan aldrig är någon som vågar säga något även de gångerna då nästan hela föreläsningssalen inte förstår. Detta är ett stort problem och väldigt vanligt på många av de större mattekurserna.

Interaktionen mellan läraren och eleverna är helt enkelt bristfällig i större föreläsningssalar. Detta mynnar ut i att många elever är stressade då de tror att de är den enda personen som inte hänger med. Läraren får heller ingen feedback på att många inte förstår det man går igenom.

Min lösning är ett enkelt röstningssystem som läraren lägger in i sina power points. Den röstnings "poll" som läggs in i sliden är 100% live, alltså när någon lägger en röst så uppdateras en stapel på föreläsarens powerpoint slide.

Scenario: Läraren har efter 1/3 av föreläsningen förberett en slide där det står: Hänger du med? Ja eller nej? På sliden visas då två staplar.

Eleven har när man gått in i klassrummet dragit sin mobiltelefon mot en NFC-sändare som förslagsvis sitter vid ingången till föreläsningssalen (skulle även funka med en blue-tooth sändare). När man swipeat sin smartphone så öppnas ett internetfönster och man loggas anonymt in på föreläsningens röstningssida. När sen sliden kommer upp kan man på denna röstningssida trycka ja eller nej. På detta vis så skickas live en signal till powerpointen som uppdaterar sliden i realtid. Läraren kan då se direkt ifall 95% hänger med eller 45% hänger med.

Detta ger många möjligheter. Man skulle även kunna ha en röstningspoll med kryssfrågor där man kör kontrollfrågor under föreläsningen för att aktivera eleverna mer och få dom att pröva sina kunskaper under lektionen. Dessa röstningar kan även ge läraren ett verktyg att utvärdera sig själv och sin undervisning och se framsteg från år till år. Läraren får också en indikation på vilka moment som normalt elever har problem med att hänga med på och anpassa sin undervisning efter detta. Andra moment där nästan 100% hänger med så kan undervisningen istället öka tempo. Detta skulle kunna leda till en mer effektiv undervisning.

Det finns redan utvecklade lösningar med live röstning, men nyckeln för att detta ska fungera bra är att elever mycket enkelt ska kunna komma in på röstningssidan via mobilen, helst genom någon swipe mekanik vid entrén. Det är också mycket viktigt att det är enkelt för läraren att lägga in en röstningsslide. Tekniken finns för att skapa denna lösning, men behöver skraddarsys något.

Bidrag 17

Fria humanistiska seminariet

Den begränsande faktorn för utbildningskvalitén vid de olika humanistiska institutionerna är, enligt professorerna, alltid den ekonomiska. Bristen på pengar anges som orsak då valbara kurser ställs in, då seminariegrupperna kryper upp mot – och förbi – trettio elever, då undervisningstimmarna kryper ned mot – och förbi – 5 ynka timmar per vecka. Detta leder till en snävare och i många avseenden sämre utbildning. För att komma förbi den begränsning som den ekonomiska faktorn utgör (för vi verkar ju inte få mera pengar, och professorerna kommer sannolikt inte heller i framtiden vilja jobba gratis) vill jag föreslå en alternativ undervisningsform där studenter får lära studenter och där kompetens tas tillvara över institutionsgränserna. Vi kan kalla det: Fria humanistiska seminariet.

Grundtanken utgår från det faktum att många humanistiska discipliner ofta verkar syssla med samma sak – fast på olika sätt. Vi använder olika verktyg för att hitta svar på en uppsättning frågor som alla faller tillbaka till grundfrågeställningen: Vad är det att vara människa? Genom att skapa ett forum för seminariediskussioner mellan de olika institutionerna menar jag att studenterna kan uppnå en djupare förståelse för sitt ämne. En litteraturvetare drar nytta av filosofisk insikt, en filosof vinner på att förstå ett kulturanthropologiskt tankesätt, en kulturanthropolog gagnas av sociologiska arbetsmetoder, en sociolog gynnas av en förståelse för språk, en språkvetare adderar en dimension till sin kunskap genom att förstå litteraturvetenskap.

Jag skulle vilja se ett forum där masterstudenter eller doktorander får möjlighet att anordna seminarier inom sitt specifika ämnesområde. Dessa seminarier är öppna för alla studenter inom humaniora. Tanken är att ett material (en text, en undersökning, en film, ett uppsats- eller avhandlingsutdrag, levererat i förväg till anmälda deltagare per e-post) utvalt av den masterstudent eller doktorand som leder seminariet ska diskuteras utifrån ett brett perspektiv – med infall från alla olika discipliner. Studenterna som deltar i seminariet får extra undervisningstid samt ett breddat perspektiv, och en utbildning med större mångfald. Masterstudenten eller doktoranden som håller i seminariet får nya infallsvinklar på sitt ämne. En av mina professorer sa nyligen att de seminarier han höll på grundnivå, i ett ämne inom vilket han håller på att skriva en bok, var mycket givande därför att det gav honom nya sätt att se på saken. Masterstudenter och doktorander kan dra nytta av samma sak.

Formen är enkel: den som vill hålla i ett seminarium anmäler det till institutionen som tillhandahåller ett klassrum. Masterstudenten eller doktoranden tar emot anmälningar från studenter som vill delta och skickar ut material till seminariet. Diskussionen är fri – Fria humanistiska seminariet.

Låt oss lära av varandra. Vi sysslar ju med samma sak. Att tänka fritt är större.

Bidrag 18

Kurslitteratur

Här kommer en lite kortfattad idé, men den kräver ingen utförlig text, eftersom idén är ganska simpel. Den handlar om införandet av en kurslitteratursavgift.

Istället för att var och en köper all kurslitteratur som en viss kurs kräver, kan studenter betala en avgift till universitetet som går till inköpet av kurslitteraturen via biblioteket, som tillhandahåller kurslitteraturen för studenterna. Studenterna kan sedan låna alla kursböcker de behöver under hela kursens tid utan att någon annan under den perioden kan kräva böckerna. Avgiften som studenterna betalar ska inte motsvara hela inköpssumman, utan kanske en femtedel av den. Detta innebär att varje årskurs i sin tur bidrar till en del av investeringssumman till kurslitteraturen, som ändå ägs av biblioteken och som kan återanvändas av följande generationer.

För att kurslitteraturen redan finns på biblioteken i tillräcklig mängd, behöver ingen köpa den. Samtidigt kan den återanvändas av följande årskurser om och om igen. Detta gör att studenter slipper köpa en massa kurslitteratur samtidigt som detta skonar miljön. Avgiften kan vara relativt låg, kanske en femtedel av det egentliga inköpspriset av litteraturen. Så fort biblioteken får in ett överskott av pengar, kan dessa sparas för investering i mer kurslitteratur eller relaterad litteratur. På detta vis tjänar alla på det, för att miljön skonar, studenters finanser skonar, samtidigt som biblioteksutbudet blir större och bättre. Detta utan att biblioteket behöver ha större utgifter. Det enda som krävs är en investering i början, som biblioteken får ut med tiden igen genom att varje årskurs betalar sin andel eller sitt nyttjande av litteraturen.

Från studenters synpunkt är detta bra just för att man måste betala betydligt mindre för kurslitteraturen än man skulle behöva göra i vanligt fall. Även om kurslitteraturen då inte ägs av studenten, är den tillgänglig och studenten konkurrerar inte om den med andra studenter. Den enda skillnaden är att studenten inte kan behålla boken sen efter om detta skulle önskas. Jag tror att önskemålet att ha sitt eget exemplar utöver kursens tid beror väldigt mycket på vad man läser. Medicinstudenter kanske vill ha kvar böckerna, medan engelska studenter inte behöver ha kvar litteraturen. Man skulle även kunna tänka sig att göra undantag med vissa böcker eller att biblioteken säljer böckerna till de studenterna som faktiskt vill ha sina egna exemplar. Jag tror man kan utveckla den här idén och anpassa efter behov. I vilket fall så tror jag det är relevant för en hel del kurser och en hel del personer. Jag tror att detta är en rejäl förbättring för studenter och att det är ganska enkelt att realisera. Det är en simpel och specifik idé som gör en betydande skillnad.

Bidrag 19

Att göra universitetet tillgängligt för funktionshindrade.

Mitt förslag handlar om hur universitetet kan bli mer jämlikt, ur perspektivet funktionshinder. Ofta tänker man mest på tillgänglighet för rullstolar när man hör att man ska anpassa undervisningen för studenter med funktionshinder. Men den som t.ex. hör dåligt eller har koncentrationssvårigheter (exempelvis diagnoser som ADHD/ADD) är också funktionsvarierad och möter ofta en värld som inte är anpassad för dem när de kliver in genom universitetets port.

I klassrummet:

Se till att hålla tiderna vad gäller pauser i föreläsningen. Struktur är något många desperat behöver, och om föreläsaren pratar på i 5-10 minuter extra kan det lätt leda till frustration och tappad koncentration (hos vem som helst, men särskilt de med särskilda behov).

Använd mikrofon om rummet är lite större. Det är inte alltid så lätt eller roligt att sticka ut genom att behöva vara den som ber föreläsaren använda mikrofon, särskilt efter kommentarer som "jag tycker inte om att prata i mikrofon, så vi kör utan så länge". När man väl uppfattar vad som sägs är det lättare att koncentrera sig på själva budskapet.

Använd visuella hjälpmedel som exempelvis PowerPoints pedagogiskt. Att bara prata om ett fotografi i 10 minuter, utan stödord, gör att den som tappar koncentrationen i 30 sekunder kanske inte hänger med alls senare (och verkligen inte minns vad som sades ifall hen tittar på slides i efterhand). Korta punkter om vad som sägs är bra att ha med visuellt.

Grupparbeten:

Tänk på att alla inte har samma förutsättningar. Det som tar en timme för någon att läsa tar 2-3 timmar för någon annan, vissa orkar plugga 8 timmar om dagen medan någon med funktionshinder är utmattad efter 4. Grupparbeten kan vara en plåga för den som känner sig som den svaga länken, den som inte hinner läsa allt och lägger ner massor av energi på att få ihop sin del.

Om du vet att du har en student med funktionsnedsättning som kan påverka arbetskapaciteten, prata med denne. Kanske kan hen få skriva lite mindre på sin del? Om hen skriver 300 ord istället för 500, kan det rentav öka kvaliteten på kursen för den personen. Istället för att panikartat pressa sig upp i 500 ord kan hen koncentrera sig mer på att ta in kursmaterialet och förstå det.

Om det finns schemalagda tillfällen där gruppen kan jobba på sitt arbete, se till att boka grupprum. Det kan vara en livräddande åtgärd för den som har svårt att koncentrera sig när det är mycket distraherande ljud, dofter och många som rör sig runtomkring.

Generellt:

Du kanske inte vet om du har en person med funktionshinder som elev eller kurskamrat. Tänk på det, och dra till exempel inte nedsättande skämt om "ADHD-barn". Var och en har rätt att vara öppen med sitt funktionshinder eller dölja det (det senare är vanligt p.g.a. stigmatisering och rädsla för diskriminering). Om någon

berättar om det, sprid det inte vidare. (Om du behöver göra det, fråga först. Kanske kan hen få berätta själv?) Fråga om det finns något du kan göra. Kanske skriva ut en åhörarkopia av föreläsningsslides? Sänka arbetsbördan genom att minska antalet ord som krävs för ett PM? Prata lite högre eller långsammare?

Alla är unika, och ingen är sitt funktionshinder. Men jag tror att de tips jag givit ovan skulle göra universitetet mer tillgängligt och hanterbart för många.

Bidrag 20

Pecha Kucha: Workshop & Festival

Projektet går ut på att studenter ska få lära sig ett nytt sätt att presentera sin forskning eller sina projekt genom att först delta i en workshop där presentationsformatet pecha kucha presenteras och sedan visa upp egna pecha kucha vid ett senare tillfälle (vi har valt att benämna detta tillfälle som en festival). En pecha kucha innehåller alltid 20 bilder som visas i 20 sekunder var. Konceptet uppkom på ett arkitektkontor i Tokyo, Japan år 2003 och har sedan spridit sig över hela världen. På många platser i världen anordnas pecha kucha-kvällar där c:a 8-14 presentationer äger rum. De kan handla om precis vad som helst (även om ursprunget gör att konceptet är särskilt vanligt inom kreativa yrkesfält) - det enda som inte är flexibelt är formatet, som kräver noggrann förberedelse.

Vårt projekt skulle alltså bestå av två delar: del ett, workshopen, skulle kunna ledas av studenter som är förtrogna med presentationsformatet (vilket vi är eftersom pecha kucha-presentation var en del av examinationen under en kurs vi har läst). Efter workshopen är tanken att deltagarna ska göra en egen pecha kucha och denna ska sedan presenteras på en pecha kucha-festival (del två) som äger rum cirka en månad efter workshopen. Beroende på antalet deltagare är detta en hel- eller halvdag. Alla studenter är välkomna att komma och lyssna på festivalen, även om de inte har en presentation eller har deltagit i workshopen.

Förutom att prova en ny presentationsform (och därmed utveckla sin muntliga presentationsförmåga) så är det också ett kortfattat sätt att sammanfatta t.ex. sitt uppsatsämne. Detta ställer krav på ett genomtänkt manus och eftersom målgruppen är studenter från olika institutioner blir det också en utmaning att formulera sig så att studenter från andra vetenskapliga discipliner kan förstå och diskutera ämnet. Vi tänker oss att detta också kommer att generera tvärvetenskaplig feedback. Det skulle kunna vara en möjlighet för masterstudenter från olika institutioner att mötas vilket är positivt eftersom masterstudenttillvaron (åtminstone som humanist) ibland kan vara ganska ensam eftersom en stor del av programmet utgörs av masteruppsatsen som författas självständigt. Konceptet skulle också kunna utvecklas till att vara fakultetsöverskridande. Det går vidare att tänka sig att pecha kucha-kvällar skulle kunna arrangeras med regelbunden basis på universitetet som en möjlighet för studenter (och för den delen forskare) att träffas och diskutera sin forskning på ett allmänt övergripande plan.

Bidrag 21

UppLearn – your enjoyable study companion!

Vad?

Min idé: att studenter vid UU—frivilligt—skapar youtube videos—med handledning – som ska handla om kursernas innehåll eller vara relaterade till innehållet och som kan nyttjas av resten av världen helt gratis som lärvideos för olika studierelaterade teman.

Lärvideon kan handla om vad som helst, både väldigt allmänna teman och väldigt specifika frågor, problem, teman. Enklast är om lärvideon skapas i samband med vissa kurser. Som namn till tjänsten föreslår jag UppLearn, men andra namn kan också tänkas.

Hur?

Det ska vara frivilligt engagemang. Det ska vara roligt, för om det inte är roligt, kommer folk inte vilja offra sin fritid för det. Samtidigt är det viktigt att man fördjupar sina kunskaper om ett visst ämne i samband med videoskopandet.

De studenter som vill engagera sig i UppLearn får bestämma själva vad just deras bidrag ska handla om. Det behövs professionell handledning, framförallt ur tekniskt synpunkt och stöd med att lära sig hantera de relevanta programmen. Man skulle kunna tänka sig att erbjuda en kurs varje termin för de som är intresserade, kanske till och med ha någon som jobbar just med att erbjuda handledning för studenter. Det vore nog bra att förenkla det så mycket som möjligt, åtminstone i grunden, och att med tiden skapa optionala moment. Det är viktigt att det inte blir för omfattande för deltagarna och inte för mycket att sätta sig in i utöver själva innehållet.

Det är även viktigt att processen är kul, att det inte finns för mycket press, utan att allting sker utan press utifrån—även om det ska finnas vissa krav på kvalitén. Det ska vara studenterna själva som avgör hur mycket tid de vill lägga ner och hur mycket tid de har. Dock vore det skönt om det fanns någon slags kvalitetskontroll och kanske även handledning från vissa docenter i de relaterade ämnena. Hur den ska vara utformad måste diskuteras. Jag kan tänka mig olika modeller. Jag är bara mån om att det vi framställer och presenterar håller en viss nivå och är i enlighet med vad UU står för. För om det ska etableras ett varumärke med UppLearn, är det viktigt att kvalitén säkerställs.

Varför?

Syftet är flerfaldigt:

För UU kan ett internationellt namn och rykte etableras inom alla ämnen. Rent allmänt visar projektet hur progressiv man är, både på studentengagemang och på lärometoderna man tillämpar i videon. Man kan utveckla ett märkesnamn i samband med detta som kan kopplas till universitetet och skapa ett gott internationellt rykte för spridning av gratis kvalitativ kunskap. UU framstår som ett sympatiskt, studentnära universitet.

Studenter som engagerar sig kan fördjupa och/eller förankra sina kunskaper i samband med att skapa videon. Hela processen leder till förbättring av studenternas kompetens i just det temat som deras projekt ska handla om.

Det vore även skönt om detta kunde krediteras på något sätt, kanske inte just i hp men istället i en anmärkning på betyget, en utmärkelse.

Följande studentgenerationer kan ha glädje av de videon och använda de som extra informationskälla och pluggstöd/resurs vid sidan om kursen.

Inte bara våra egna studenter kommer ha tillgång till resurserna, även människor runt hela jorden kommer kunna ha glädje av resurserna, vilket är något väldigt positivt.

I samband med skapandet av de enstaka lärvideon kan man jobba på att utveckla nya lärometoder och använda så många kanaler som möjligt för att optimera inlärningsprocessen.

Varför är den här idén genial?

För att den är nyskapande, kul både på kort och på lång sikt, involverar studenter, främjar nytänkande, främjar engagemang och förbättring av in- och utlärningsprocessen, för att det är något personligt eller gemensamt, något man själv skapar och som görs i ett gott syfte och vetenskaplig anda. Man utvecklas som person och har chansen att syssla med saker man tycker är särskilt kul. Man umgås och träffar andra studenter som bryr sig om att utveckla utbildningen. Man kan redan från början av studierna medverka!

Slutord:

Jag är medveten att det är ett ambitiöst projekt, men jag anser att det är realistiskt och genomförbart, även om det—just i början—kräver en relativt stor insats.

Bidrag 22

Hur kan man förbättra examinationerna på Uppsala Universitet?

Som det idag ser ut på många utbildningar har man en examination i form av en fem timmar lång tentamen. Ibland ingår även andra obligatoriska moment i kursen, såsom laborationer och redovisning av dessa. Det är dock vanligt att dessa inte bidrar till slutbetyget i kursen, utan endast krävs för att man ska bli godkänd.

Till skillnad från tidigare utbildningssteg (grundskola och gymnasium) hänger således betyget i en kurs i de flesta fall på en enda examination som sker en viss dag. Det gäller alltså att man under de fem timmar som tentamen varar är i sin absoluta toppform och dessutom att man har lätt att presentera under ett skriftligt prov.

Jag tror att för att ge alla chansen att visa vad de faktiskt kan bör man; 1. Dela upp examinationen i flera olika moment, 2. Se till att man under dessa moment har olika examinationsformer.

Dessa examinationsformer skulle kunna vara exempelvis:

- Ett projekt (ensam eller i grupp). Särskilt fördelaktigt är det om man läser flera kurser samtidigt som hänger ihop. På civilingenjörsprogrammet i teknisk fysik gjorde vi t.ex. ett projekt i kurserna Transformmetoder och Presentationsteknik där vi analyserade ett elektriskt filter och presenterade muntligt och skriftligt och bedömdes i båda kurserna. Projekt kan redovisas genom t.ex. en presentation eller en rapport.
- Har man en labbtung kurs kan examinationen av laborationerna ingå i betyget. T.ex. kan man skriva en labbrapport, hålla en presentation eller på ett seminarium där laborationen diskuteras i grupp.
- Case. Man löser en uppgift, som kan se ut ungefär som en tentauppgift, men man är i grupp och har tillgång till vissa hjälpmedel.
- Munta/muntlig presentation om någon del av kursen. Viktigt är att både detaljer ur kursen och konceptfrågor examineras och att det finns en tanke bakom varför man valt en viss examinationsform. Det skulle finnas många fördelar med att låta betyget i en kurs baseras på ett flertal olika examinationer. Betyget skulle då inte hänga på ens dagsform under tentadagen, om man är en kvälls- eller morgonmänniska eller hur man presterar under tentamensförhållanden. Dessutom liknar omständigheterna i många av de examinationsformer jag listat ovan situationer som man sedan kommer att möta i arbetslivet. Det är inte så många arbetsplatser som låter sina anställda visa sitt arbete i tentamensformat, däremot är rapporter eller muntliga presentationer vanligare, och därför något som det är viktigt att vi studenter får träna mycket på. Jag tror dessutom att denna förändring skulle bidra till en mer motiverande studiemiljö för studenter och även till ett mer långsiktigt lärande. Som det ser ut idag lägger de flesta inte ner så mycket energi på de examinationer som inte bidrar till betyget och ett intensivt tentaplugg som sker precis inför tentan är för många sinnebilden av kortsiktigt lärande.

Bidrag 23

Min idé berör hur undervisningen vid Uppsala Universitet kan göras mer engagerande och interaktiv. Bakgrunden till idén är mitt intryck av undervisningen som högkvalitativ, informativ och välstrukturerad men med för lite utrymme till kreativitet och engagemang.

Under mina många skolår fram till universitet har jag sett tendenser till något som jag skulle vilja kalla för "study zombies". En "study zombie" kan sättas i kontrast till det lilla barnet med dess förundran och fascination över världen som uttrycks i oändliga frågor om "varför?", frågor om hur världen är beskaffad och hur allt fungerar. En "study zombie" å andra sidan, är någon som blivit så pass van vid att studera att studier gradvis blivit ekvivalent med att packa in information i skallen för att klara tentan och andra obligatoriska moment. I kontrast till fascinationen hos det lilla barnet tas kunskapen som presenteras i undervisningen emot med lite entusiasm, och där anteckningar endast skrivs ned för dess relevans för tentan. En "study zombie" är således någon som är så pass van vid att studera att den blivit duktig på att göra vad som krävs av en, men som behöver återuppliva en del av den naturliga nyfikenheten och fascinationen.

För att motverka sådana tendenser skulle jag vilja föreslå ett ökat utrymme för kreativitet och engagemang för studenter. Mitt förslag är att man introducerar ett nytt, mindre moment i undervisningen som ska syfta till att ge studenterna möjlighet att utveckla sin nyfikenhet och engagera varandra. Detta undervisningsmoment skiljer sig från andra genom att studenterna lär varandra, på ett sätt som gör undervisningen kreativ och omväxlande. Detta skulle kunna genomföras på så sätt att studenterna i början eller mot mitten av kursen får i uppgift att göra en redovisning, där de förslagsvis redovisar två och två inför mindre grupper. Det enda syftet med redovisningen är att studenterna ska engagera varandra genom att väcka intresse för den aktuella kursen. Till exempel skulle man kunna dela ut olika teman som representerar den aktuella kursens olika delar. Den enda instruktionen är att studenterna ska hitta något intressant om temat att dela med sig av till sina medkamrater. Presentationen får också formas fritt, om det är att använda sig av PowerPoint eller exempelvis demonstrationer, att ta med och visa föremål, rita på tavlan, rollspel, att låta rummets hörn representera olika åsikter/perspektiv och låta studenterna ställa sig i det hörn de anser representera deras etc.

Genom att studenterna exempelvis hittar ett intressant exempel eller en bakgrund till en viss upptäckt, spännande tillämpningar och föremål för diskussioner, så bidrar detta till en aktiv studentmedverkan och saker att förankra och bygga vidare kunskap på under föreläsningar, där studenterna kan relatera undervisningsmaterialet till sådant de funnit intressant. Genom att kunskapen också presenteras i en stimulerande och kreativ form blir det också lättare att ta in och minnas för att sedan använda detta för att bearbeta annat undervisningsmaterial på en djupare nivå. Genom att studenterna själva söker efter information utan strikta instruktioner om vad de ska hitta, så ges de också möjlighet att utforska och aktivt fundera och tänka utanför ramarna så att de tränas i att se sådant som "inte ännu

finns eller syns”: potential och implikationer av nuvarande forskning, möjliga konsekvenser, föremål för diskussioner, att finna kopplingar med mera för att utveckla kreativt tänkande.

Att skapa rum för kreativitet och utveckling av nyfikenhet är viktigt inte bara för att förbättra bearbetningen av de existerande kunskaperna, utan för att även uppmuntra till vidare utveckling av kunskapsområdet i framtiden. För om det är sant att nyfikenheten är den drivande kraften bakom vetenskapliga företaganden och kreativiteten bakom dess utveckling, då bör detta få en minst lika hög prioritet som ren minnesinläring av kunskap.

Bidrag 24

Jag går femte året på Teknisk Fysik (F). Under mina fem år har jag genom samtal med andra studenter uppfatta två områden som har potential för förbättring. Dels handlar det om en mer jämlik utbildning, där många olika sorters människor får plats, och för det andra om att studenterna ska känna sig mer aktiva och få diskutera mer med lärare och företag, känna motivation och få större förståelse om vad utbildningen kan leda till. Därför har jag skrivit två förslag på förändring.

Det första förslaget handlar om att få en bättre studiemiljö med mer mångfald bland de som studerar och att fler känner att de kan klara av, har en plats på programmet och i framtida jobb. Det jag har märkt på F är att det finns övertro bland studenter på vad killar kan medan en tror att tjejer inte kan lyckas lika bra. Det är uteslutande vita personer och en majoritet av killar som väljer utbildningen. Jag tror att de flesta är överens om att ser ut så här pga olika strukturer i samhället som gör att vi inte tror att vi kan klara av eller inte bör välja en viss typ av arbeten, intressen. Den finns en rädsla för att inte platsa, att matematik, fysik och teknik är för någon annan. För att komma runt detta har jag ett förslag på förändring av föreläsningarna och tillhörande lektioner:

- **Föreläsningarna:** Att föreläsarna pratar psykologi med eleverna. Det tar inte mycket av föreläsningstiden i anspråk. Ta en kvart/halvtimme från föreläsningen i början på kursen, och en påminnelse i mitten av kursen. Då kan föreläsaren prata om rädslor som kan komma upp inför ett ämne, prata om övertron på att vissa tros vara bättre än andra och vad det gör med oss. Säg att alla som går denna kurs kan klara av det. Berätta om hur en kan göra när allt känns luddigt/svårt - försök lokalisera det och våga erkänna det en inte kan och fråga om det, att en måste våga misslyckas för att kunna lära sig, om uppskjutning av arbete – sätt dig 5min till att börja med så brukar det lossna sen. Detta påverkar arbetsmiljön och att alla kan känna sig delaktiga, inte bara de som liknar de som historiskt sett har hållit på i fältet. Det kan hålla kvar olika sorters elever och sprida sig så att andra också söker sig till programmet. Det är dock viktigt att inte peka ut utsatta grupper utan försök prata till alla och att istället vara normkritisk.
- **Lektionerna:** Lektionerna borde ändras så att studenterna själva räknar, istället för att det är som nu att läraren löser alla tal på tavlan. Då kan läraren dela in studenterna i olika grupper och låta dem tillsammans diskutera sig fram till lösningar på uppgifterna. Med mer tillfällen att diskutera mellan eleverna lär eleverna sig av varandra och kan få en mer verklig bild av hur mycket de andra kan och se hur andra tänker.

Jag tror det är viktigt att peka ut de dolda, uttalade strukturerna. För att få till en förändring handlar det ju mycket om att ändra attityder, hur vi tänker, därför behövs samtal om de psykologiska aspekterna. Om det görs på ett seriöst sätt kan det också motverka stress och skapa mer glädje hos eleverna. Det kan också få studenterna att

inse att det är viktigt med psykologi mm som annars ofta anses sämre i sådana här kretsar.

Det andra förslaget handlar om att få mer aktiva studenter som vet vad det innebär att bli ingenjör. Många studenter känner inte att de har någon bra bild av vad en ingenjör arbetar med och blir omotiverade när det heller inte ges uttryck för det i studierna. Här är mitt förslag för att skapa en mer inspirerande miljö:

- Ha lärlingsveckor under det andra året på F där eleverna får komma ut och jobba med en ingenjör i en eller två veckor. Då får eleverna mer förståelse för arbetet istället för att behöva vänta ett antal år tills de hittar ett eget jobb. Om en jämför med tandläkarprogrammet så får de börja vara ute på klinik redan andra året och därefter kontinuerligt ta emot patienter och tränas i sitt yrke. Upplägget kunde vara som praoveckorna på högstadiet, eleverna får gå med någon ingenjör eller forskare och hjälpa till med något mindre arbete. Eleverna kan uppmuntras hitta något själva men om det ej går kan universitetet erbjuda platser på olika företag. Det kunde vara 1-3pers/ställe. Detta skulle skapa motivation, framtidsplaner och ett andhål i de annars tunga och teoretiska ämnen de första två åren. Detta skulle ackompanjeras med några lunchseminarier utspridda över terminen där forskare, arbetande ingenjörer och studenter samlas. De som redan arbetar kan berätta lite om vad de gör och sedan kan en sitta ner och prata med varandra. Dessa seminarier skulle kunna göras mer tvärvetenskapliga och bjuda in personer från andra fält såsom ekonomi, samhälle, genusvetenskap mm. Detta kan leda till mer intressanta diskussioner om hur vi kan lösa de stora samhälleliga problemen vi står inför som kräver tvärvetenskapliga lösningar, skapa nya perspektiv och idéer.

Bidrag 25

GRUPPARBETET 2.0: FRÅN FREERIDERS TILL FRIDFULLT

I en värld där våra digitala och analoga liv sammansmälter i allt högre grad är det omöjligt att bortse från det vitala i ingenjörens roll i samhället. Av yttersta vikt är en förmåga att kunna samarbeta med andra för att de där magiska banbrytande idéerna till gagn för såväl människan som naturen skall utvecklas. Speciellt för civilingenjörsexamina är dess kombination av yrkesexamen och Master of Science: detta till trots är elementen av arbetslivserfarenhet ytterst få och ofta av frivillig karaktär. Lägg därtill att traditionella grupparbeten inte sällan framstår i problematisk dager: häri kan skönjas en skarp disharmoni mellan de potentiella fördelarna av grupparbetena och de upplevda nackdelarna med desamma. Detta motiverar nedanstående förslag att revolutionera grupparbeten som undervisningsform. Jag har i huvudsak haft ingenjörsutbildningar i åtanke, men konceptet kan appliceras på alla utbildningar.

Ibland är de enklaste tingen de mest förbisedda. Det finns en anledning till fenomenet tacktal när de mest framstående vinner priser och att antalet Nobelpristagare per pris har ökat under senaste åren: ingen människa är en ö och tillsammans kan vi utföra stordåd med banbrytande konsekvenser för mänskligheten och dess kollektiva intellekts fortskridande. Forskning visar att grupparbeten är den arbetsform som anses mest gynnsam för studenters inläring och att lärare ser positivt på grupparbeten. Ändå är min personliga uppfattning att de ofta kan medföra sociala utmaningar, när oliktankande istället skulle kunna vara en tillgång om grupparbetet organiserades på rätt sätt. En Google-sökning på "grupparbeten universitet" stärker denna tes: nio av de tio toppträffarna har mer eller mindre negativ innebörd. Hur skall denna diskrepans mellan grupparbetenas upplevda utmaningar och de överväldigande fördelar som ligger däri överbryggas?

Enligt mina erfarenheter av ledarroller i olika kontexter har jag fått en bild av vad som karakteriserar ett bra och effektivt lagarbete, vilket i ett ord kan sammanfattas som: tydlighet. Tillåt mig därför presentera Grupparbetet 2.0! Denna form skall utifrån detta enda ord distansera sig från de mer ostrukturerade arbetsformer som förekommer i grundskola och gymnasium; den skall istället simulera ett projektbaserat tillvägagångssätt från verkliga arbetslivet, då majoriteten av oss kommer att jobba projektbaserat i någon form efter examen. Arbetet skall organiseras i grupper med tydlig rollfördelning som exempelvis projektledare och specialister. Målet är att extrahera det absolut bästa ur mellanmänskligt samarbete där alla kan bidra utifrån det de är bra på: de som känner för att pröva på ledarskap får detta tillgodosett, de som föredrar att arbeta mer självständigt kan anta en expertroll etc. Fokus flyttas från sociala slitningar till det faktiska problemlösandet och arbetsglädjen växer snabbare än andraderivatan hos en positiv exponentialfunktion! Det ger övning inför kommande arbetsintervjuer och yrkesliv samt en kompensation för avsaknaden av arbetspraktik inom civilingenjörsutbildningarna, något som är standard på många andra yrkesutbildningar. Det torde även vara roligare och mer lärorikt för de doktorander

som undervisar i kurser än att exempelvis rätta inlämningsuppgifter och gagnar därmed även universitetets andra stöttepelare forskning.

Via Studentportalen kan anmälan enkelt göras till olika grupper där önskad roll kan kryssas i. För att öka studenters förmåga till planerande och organiserande och komma ifrån det klassiska prokrastinerande "studentrummet-är-aldrig-så-rent-som-veckan-innan-tentan"-tänket skall en projektplan upprättas i början. Detta övar upp studenternas förmåga att bedöma hur lång tid olika delar av ett projekt tar och hålla sig till/ justera detta under arbetets gång, en vital förmåga inför arbetslivet. Grupparbetet 2.0 kräver inte mycket extraarbete från lärarnas sida och går att applicera på alla kurser, från kvantmekanik till elektronik. Arbetet avslutas med en redovisning inför andra grupper och nöjdare studenter som kanske har kommit något närmare vilken typ av arbetsroll de attraheras av, något som också tjänar ett studievägledande syfte för en sådan mångfacetterad utbildning som civilingenjörens. Sammanfattningsvis kan denna inte så stora (vilket är bra då människor tenderar att förhålla sig skeptiska till alltför radikala förändringar) men avgörande modernisering av grupparbetet som undervisningsform få flera positiva konsekvenser för studenterna genom att de förbereds för yrkeslivet, får en kompensation för avsaknaden av praktik och på ett smidigare sätt kan komma närmare ett av de kriterier som faktiskt finns för att få civilingenjörsexamen (från Högskoleförordningens krav på civilingenjörsexamen: "visa förmåga till lagarbete och samverkan i grupper med olika sammansättning"). Även handledande doktorander får öva på projektledarroll vilket är perfekt inför kommande värv inom universitetet, och därmed gagnar universitetet och dess forskningskvalité. Såväl forskning som undervisning kan därmed dra nytta genom detta, och genom ingenjörens nyckelroll för såväl teknikens och naturvetenskapens fortskridande, i förlängningen hela mänskligheten, världen och universum

Bidrag 26

Communication channels: our way out

In a highly regarded education institution such as Uppsala University, there many communication channels to made use of every day. Symposia and seminars on the most interesting topics. The international environment and the blend of experiences and insights from all over the world. The informality of the learning experience, in comparison to other universities. At any given time, fika meetings, which are often more about discussion than just coffee. Communication is right up there at Uppsala University, it seems. In practice, however, the outlook is different. In classrooms, lack of pressure to dialogue or even answer questions posed by teachers has turned most students into impassive spectators, who are made even more dangerously mindless by their compulsion to smartphones. In this way, and in many others, communication channels may even become blocked for those who are interested in the academic well-being of the group and of the individual.

But why do something about communication problems? Firstly, academic and scientific work are social efforts, meaning that their success is nowadays clearly down to the power of many, many people communicating their findings and their meanings. Teamwork and effective communication skills are also today's foundations for success in the 'real world'; early practice during university years means a better chance to secure a stable and rewarding work post in the future. Moreover, many students, mostly internationals, depend on their academic setting to feel connected to the world around them, so it is most important to provide them inspiration and the means to make themselves heard.

Solving communication problems is not necessarily about more working hours, but on how to make a different learning experience out of the hours available. The focus of lectures and presentations should be less on 'show-and-tell' and more on interaction. Effective ways of making this change include brainstorming sessions during lectures and dialogue- or debate- format student presentations. For better group work, divisions should be made based on personal temperament and skills, whenever possible. This would ensure the taking of responsibility by everyone, as well as higher work efficiency. Another advantage is that discussions would be all the more inclusive, because everyone would then be the holder of important information and knowledge. Alarm mechanisms against exclusion of individuals in work groups (this means a clear prior definition of the responsible staff for the psycho-social environment in the university, which nearly always goes unnoticed) and a stricter approach against 'interference' during working hours, such as social banter and phone texting, should also be helpful for improvement of the overall quality of communication. Including compulsory intermediate teacher-student meetings between project deadlines is an excellent way to practice giving (and receiving) feedback, as well as keeping track of the common goals to be achieved within the project. And why not have a fika too? Finally, more poster sessions in study programmes would be a sure way to help students develop their scientific

communication skills and have fun at the same time, sharing their passion and experiences with an interested public.

These small steps, which should not be very costly nor time-consuming, do have the potential of bringing about an array of great results, including improved teamwork skills, individual results and morale for students; better rapport between teachers and students; higher rates of student participation in academic events; and, last but certainly not least, higher productivity and prestige for the department and university.

Bidrag 27

Ingenjörer blir ofta chefer, men hur många får praktisk ledarskapsträning i sin utbildning?

Jag läser sista året på Högskoleingenjörsprogrammet i byggt teknik vid Uppsala universitet. Min utbildning har präglats av grupparbeten för att efterlikna arbetssättet ute i branschen. Häromåret lades en ny obligatorisk kurs till i programmet: praktiskt ledarskap i byggprocessen, en kurs studenterna läser under sista årets första läsperiod. I och med att många utav oss kommer axla ledande roller i tidigt i arbetslivet är det förstås väldigt viktigt att vi förbereds på detta. Jag har gått ett antal ledarskapsutbildningar på andra håll genom åren och upplever att det är svårt att läsa sig till kunskap och färdigheter när det gäller ledarskap. Det är snarare något som kräver övning och reflektion: chans att tänka efter och testa vad som fungerar och inte fungerar för mig, och chans att prova sig fram för att utveckla sitt eget ledarskap.

För att öka interaktionen mellan årskurserna och ge studenterna mer praktisk erfarenhet av att leda andra skulle jag gärna se att ovan nämnda kurs utvecklades genom att låta de "äldre" studenterna lära de yngre något. Ge ledarskapsstudenterna en praktisk uppgift att förbereda, kanske ett enklare kursmoment i en kurs som studenterna i de tidigare årskurserna läser. Uppgiften blir att – utifrån olika teorier om ledarskap – utforma ett lärtillfälle som sedan också blir examinationen. Själva uppgiften som ska läras ut bör vara väldigt enkel: fokus ska ligga på hur studenterna väljer att lägga upp lärtillfället och hur de agerar som ledare.

Detta gör att examinationen inte har några exakta rätt eller fel. Studenterna ansvarar själva för att (utifrån given litteratur och egna efterforskningar) läsa på om olika teorier och hitta förhållningssätt som passar dem. Uppgiften kan göras i grupp eller individuellt. Alla är olika och det finns lika många ledarstilar som det finns ledare. Att själv rent praktiskt få testa leda andra i en riktig uppgift gör att studenterna tvingas tänka efter: vad passar mig? Hur vill jag leda andra? Vad finns det för för- och nackdelar med olika ledarstilar?

Min erfarenhet är att övning i ledarskap inte behöver vara inriktat på ett specifikt område (i detta fall byggprocessen): varje tillfälle att träna på sitt ledarskap är viktigt! Ingenjörer i allmänhet blir ofta ledare ute i arbetslivet, men få ges träning i detta via sin utbildning. Många studenter vid ingenjörsutbildningar kommer direkt från gymnasiet och har ingen som helst erfarenhet av att leda andra. Detta sätt att praktiskt träna på ledarskap kan användas på alla ingenjörsutbildningar (och andra utbildningar, för den delen) för att förbereda studenterna på hur det är att komma ut i verkligheten. Dessutom lär studenter från olika årskurser känna varandra och det skapar en naturlig plattform för att dela med sig av erfarenheter, tips och råd som jag upplever att de yngre studenterna ofta efterfrågar.

Mitt förslag kan tyckas utmanande, men det är också genom att utmanas som vi utvecklas och att vara chef/ledare innebär dagliga utmaningar som är långt större än denna. Det är nyttigt att träna på att vara utanför sin komfortzon! Jag själv skulle känna att grupparbeten som detta är meningsfulla eftersom att det finns ett konkret mål samtidigt som lösningen av uppgiften lämnas till studenterna. Just det är ju nämligen också något ingenjörer ägnar sig åt i arbetslivet: problemlösning!

Bidrag 28

Diskussionsgrupp för att motverka destruktiva tankegångar på kandidatprogrammet i fysik

Beskrivning av idén

Många på fysiklinjen upplever känslor av otillräcklighet eller dumhet. Tankarna har ofta ursprung i föreställningen att intelligens är en egenskap som du antingen har eller inte har, ett förhållningssätt som är utbrett inom fysikutbildningar. Detta leder till att problem med skoluppgifter blir personliga och framkallar känslor av dumhet, snarare än att ses som möjligheter att utvecklas. Rädslan för att uppfattas som dum är ett stort hinder för utveckling, då man undviker att ställa frågor både till lärare och sina medstudenter, ogärna ger sig in i diskussioner med sina kursare, etc. Tron att man är dum kan även sätta käppar i hjulet i själva inlärningsprocessen - om du tror att du inte klarar något minskar också sannolikheten att du klarar det. Många studenter vid fysikutbildningen känner sig periodvis väldigt stressade. Om man i dessa stunder inte klarar av att göra vad utbildningen kräver, ökar även detta känslan av otillräcklighet, och den känslan i sig kan vara en stressfaktor.

Sammantaget blir dessa upplevelser ohållbara, särskilt om man tror att man är ensam om dem. Om man däremot inser att andra personer (som man kanske dessutom ser som smarta, kompetenta människor) också lider av dessa tankar, kan ögon öppnas för strukturella problem med utbildningen eller problematiska normer inom fysikkretsar, istället för att bidra till en destruktiv självbild.

Då dessa samtalsämnen ofta är tabubelagda, eller åtminstone svåra att tala om med nya kursare, behövs något slags medium för att föra dem på tal. Det är där diskussionsgruppen kommer in i bilden. Gruppen ska komplementera existerande grupper som jobbar för förbättrad studiemiljö genom att vara ett forum för mer personliga upplevelser som har mer att göra med klimatet på utbildningen än specifika kurser (även om sådana problem också kan tas upp). Gruppen tänks också fungera som bollplank och stöd om någon student upplever problem med stress eller känslor av otillräcklighet under utbildningen gång. I fallet då problemet är strukturellt kan gruppen fungera som ett medium för att ta frågan till en högre nivå med samtal med programsamordnare eller dylikt.

Genomförande

Om problemen adresseras redan i början av utbildningen hinner färre studenter vända problemen mot sig själva och skapa destruktiva tankegångar kring känslor av stress eller otillräcklighet. Om de sedan följs upp under utbildningens gång skulle det tabu som ligger över flera av dessa ämnen hävas. Gruppen skulle bestå av några äldre studenter som upplevt liknande bekymmer och vill kämpa för att förebygga att de uppkommer hos andra. Tanken är att några veckor in i varje termin presentera gruppen för varje årskurs, så att vetskapen om att problemen finns och upplevs av andra framgår. Senare under terminen hålls ett diskussionstillfälle där studenterna själva får ta upp problem som de upplevt, alternativt tar gruppledarna upp potentiella källor till obehag som sedan diskuteras.

Om medel finns skulle gruppen kunna anordna event som lunchföreläsningar om stress eller diskussions- tillfällen med forskare från avdelningen för fysikens didaktik om normer och identitet som fysikstuderande.

Positiva effekter

Tanken är att rikta uppmärksamhet mot destruktiva tankegångar och avdramatisera de negativa upplevelser som studenter ofta håller inom sig själva. Därmed öppnas en större acceptans upp för olika sätt att lära sig och förstå saker, negativa upplevelser vänds inte inåt eller tystas ned och med vetskapen att andra känner likadant kommer insikten att problemet inte ligger hos en själv, vilket gör det lättare att upptäcka strukturella problem med utbildningen. Kanske kan gruppen även bidra till att förebygga de stora avhoppet under första året då en stor andel av fysikstudenterna hoppar av programmet.

Att känna sig välkommen och att man platsar på sin utbildning är en avgörande faktor för hur mycket man lär sig och hur man utvecklas. Att våga ställa frågor och delta i diskussioner utan rädslan att framstå som dum är också av mycket stor vikt för ens lärande och självbild. Gruppen syftar helt enkelt till att erkänna en mänsklighet som ofta försummas av både lärare och studenterna själva och som i värsta fall kan bidra till känslor av nedstämdhet, sänkt självförtroende och utbrändhet.

Bidrag 29

Kan du göra din utbildning bättre?

Har du den bästa lösningen för att göra utbildning på Uppsala universitet mer jämlik och interaktiv?

Tid och forum för samtal om pedagogik och samarbete mellan lärare bör skapas och ges rättmätig status på enheter/avdelningar. Diskutera (aktivt) synen på kunskap och kunskapsutveckling, vilken kunskap som eftersträvas och hur studenterna ska nå den – för öppen och konstruktiv dialog om detta. Utöka samverkan mellan ansvariga/lärare och studenter. Det har visat sig inom nuvarande BA-utbildning att lärare har *mycket olika uppfattningar om vad som ska bedömas och hur*, vilket är ytterligare ett skäl för att skapa forum för samarbete. Varför inte införa ett Pedagogiskt råd inom avdelningar med studentmedverkan (bjud in i enklaste tänkbara form, lyssna&lär, träffas över en kopp kaffe&macka).

Om du blev ansvarig för att utveckla ett helt nytt moment för din utbildning, vad skulle du göra?

Jag skulle (initialt) införa BAppen (Visby för Byggnadsantikvarier), där studenter har som uppgift att samla in byggnads(tekniska) sevärdheter, kvarter med särskild potential, mahogny villor, intressanta dörrpartier mm. Arbetet kan antingen ske fiktivt, eller genomföras som en senare "stadsvandring" i grupp (fungerar även som examination).

På detta sätt skapas en kontakt/relation mellan studenter och lärare, och på kuppen ges lektion till "open the eyes", språkbruk, terminologi mm. Redovisning/examination kan även ske under "roliga former" med en utomstående jury, tex Lars Bäckman och Fredrik Blomgren. Blir det riktigt bra kan fungerande programvara säkert tas fram av Speldesign eller motsvarande IT-utbildning på Campus Gotland (ett övningsmoment).

Jag skulle även införa ett *term paper* (att koppla ihop undervisning, eget lärande och examination i ett resonemang). Ett *term paper* ska baseras på lärandemålen i kursen, och kan skrivas med egna exempel/kopplingar som har gjorts under terminen. Genom att få tänka efter lite brukar den "röda tråden" bli synligare. Arbetet kan tänkas ersätta vissa examinerande moment/missade redovisningar = avlasta lärare.

Hur skulle du designa en examination för att maximera dina chanser för att visa allt du lärt dig?

Planera examination i flera steg under kursen, 1-2-3 och slutbedömning. Eller examination i form av "konsultuppgifter" eller "utredningsuppdrag". OBS - förståelsefrågor och återkoppling är viktiga element i all undervisning/examination. Man kan även tänka sig att 10-20% på en tenta utgörs av fråga&svår från student; dvs de områden/fördjupningar som inte tentan fångade upp kan kompletteras genom att den tentanden själv formulerar tre-fyra frågor, besvarar dessa frågor och

"nivåbedömer" sina egna svar (återkoppling görs enligt bedömning av taxonomi på fråga/svar). Producerade fråga&svar från studenter kan sedan återanvändas som instuderingsfrågor eller utgöra frågebänk till ordinarie tentor = avlastar lärare

Hur kan utbildning bättre tillvarata dina erfarenheter, kunskaper och förmågor?
Genom att tex införa studentföreläsning (individuellt moment) som del i kurs/examination

Har du världens bästa idé för hur grupparbeten kan bli meningsfulla för alla deltagare?

Javisst, varför inte låta studenter själva *välja ambitionsnivå* på vissa kursen/moment? Tex ni som vill ha en "överkurs" ska även utföra det här-och-det-här, ni som vill gå framåt i lugn och stadig takt ägnar er åt det här. Eller *tematiskt*, ni som vill "borra ner er" i ett specifikt ämne har möjlighet att göra det genom självstudier (alt. överenskommen del av ett term paper). Beakta även formerna för grupparbeten/återkoppling, dvs det engelska begreppet *feed back* har ett syskon i form av *feed forward* (mycket användbart).

Bidrag 30

I takt med att examen närmar sig är det många av oss som känner oss oroliga och stressande för att inte komma ihåg terminskursernas olika innehåll. På programmet går väldigt många olika områden igenom och inför våra 30hp-tentor försöker man bara att "korvstoppa" huvudet med så mycket man kan. På grund av den höga studietakten stressen inför den stora tentan är det svårt att hinna smälta sina kunskaper och på riktigt tillgodogöra sig dem på ett sätt så att de sitter i även efter terminens slut. Som vi alla ju vet, är repetition kunskapens moder, och för att färskna upp mina kunskaper i exempelvis konstitutionell rätt – som är ett ämne på den första av de totalt nio terminerna –, stärka självförtroendet inför examen (eller sommarjobbet, praktiken etc) och känna sig trygg i sin roll som framtida jurist (eller vad man nu studerar till, antar att detta är ett återkommande fenomen på flera utbildningar) skulle det vara bra med organiserade repetitionstillfällen. De behöver inte vara obligatoriska, men för de som vill skulle det vara ett gyllene tillfälle att under något eller några seminarier kort repetera grunderna och mer eller mindre detaljerade frågor från tidigare läsår. Studenterna skulle inför ett sådant tillfälle själva få bidra med önskningar på ämnen och frågor som man särskilt önskar repetera.

För att öka förståelsen, gemenskapen och inte minst kunskaperna skulle det också vara en god sak att ha tvärvetenskapliga seminarier ibland som studenterna bjuds in till. Exempelvis studeras socialrätt, miljörett och aktiebolagsrätt på juristprogrammet. Hur vore det om man lät både socionomstudenter, ingenjörer, biologer, ekonomer och juriststudenter lära av varandra? Till syvene og sist ska vi ju alla ut i samma samhälle och göra vårt bästa för att bidra till det!

Bidrag 31

Vad? Min idé till tävlingen är ett organiserat och internetbaserat forum för både apotekarstudenter och receptariestudenter där man snabbt och enkelt kan kommunicera med varandra, hitta svar på sina frågor och diskutera. Det ska vara en sida som ständigt växer och förändras. Tanken är att forumet ska bestå rubriker med de "kurser" man har under hela programmet, och "övrigt" som en extra kategori. Där kan man lägga upp korta frågor, långa funderingar eller få hjälp med något som är oklart, eller om man behöver idéer till något arbete. Allt från laborationsfrågor till tentafrågor.

Hur? Med en liten budget kan man enkelt bygga ett mindre forum för detta, likt den som fans på ping-pong, men större. Man behöver dock kanske en webb-programmerare eller webb-designer.

Varför? På facebook har vi sidor för receptarie och apotekarprogrammet, men dessa sidor är separerade vilket inte ger samma effekt som ett samlat forum. Jag tror att många inte vågar fråga allt man undrar på facebook eller i klassen, då man vet vem alla är. Jag tänkte därför att man på forumet kan välja vara anonym och ställa sin fråga. Receptarier läser en del kurser med apotekarna, och i stort sätt kommer båda ha kunskap om samma saker. Med detta system kan kursare på både apotekar- och receptarieprogrammet komma närmare varandra och lära av varandra.

Fördelar? Minskar belastning på lärare som kanske inte alltid har tid att svara på många "småfrågor". Om forumet växer till sig kommer framtida kursare kunna läsa i dessa trådar och därmed få svar på sina frågor. Man kan även ge/få studietips på kurser från andra kursare. Mindre stressade elever, och mer kunskap.

Bidrag 32

Examining the Exams

All of us have experience in studying for an exam really hard, and then forgetting everything we learned after a week. Where did our knowledge go? Is this a good way of learning? Does this format of examination show *anything* at all about our learning, and about *us*, that will be graded by it?

According to Sir Ken Robinson, current educational systems are much like industrial factories, which produce standardized humans, and destroy creativity. Exams are the symbolic component of this system, and higher education is not an exception. This is not to say that all standard, knowledge checking exams are to be abolished - they are useful in some cases. Yet, we believe in a pluralistic approach in both taking the exam, and designing it.

Our proposal is *for students themselves to develop the exam questions*.

For example, in a class of twenty students, four groups of five students are formed. Each group will be responsible for a specific course component (i.e. module, topics, etc.). They will develop questions that they want to be able to answer by the end of the course. (*What do you want to know?*) To ensure the educational standard, the students will not be announced that these questions will become a part of the exam questions, and the teacher will also add further questions to the final exam. Yet, in this sense, students will get to decide which questions are important, and actively define the learning outcomes of this course. This activity will take place sometime in the middle of the course, so that students have acquired basic knowledge about the course and the field.

The second part of our proposal is that *these students will have the opportunity to teach their classmates* about their chosen topics. It will be up to the students to decide which pedagogical methods they deem most suitable: running a traditional lecture, a more practical hands-on approach, or interactive workshop, etc. The idea here is to bring peer-to-peer learning to another level. As teachers and people who have prepared for presentations may know, *we learn the most when we teach*. The students are responsible for the whole class's learning on that topic, and in turn to pass the exam at the end. To create an incentive for the students to take this opportunity seriously, we suggest that 75 % of those taking the exam need to pass in order for the exam to be valid. Below 75 % extra tasks will be handed out.

The goal of our idea is to help students design what they want to learn, and give the students the power to determine what is important knowledge within the range of the course content. Changing the designing process of exams into an inclusive learning process could be a large leverage point in changing the power dynamics of the education system, which would be otherwise static and one that the teacher has the power over students. In addition, giving the students the opportunity to teach others will not only increase the depth of knowledge acquired, through a change from a passive student sitting in the classroom to one that is standing in front, it will

enhance the communicative skills of the students, a skill that is needed increasingly in the society we live in today.

The Question is more important than the answer.

“education can be transformed if students, rather than teachers, assume responsibility for posing questions.” - In Make Just One Change

Bidrag 33

Case Study Mix

Har du någon gång gjort ett grupparbete eller haft en gruppdiskussion i en kurs eller i en annan typ av undervisning? Klart du har! Funkade det bra för din inläring, såsom det borde göra enligt en massa forskning? Frågan som jag har ställt mig själv är hur konceptet med grupparbeten och gruppdiskussioner kan utvecklas vidare. Man kan variera temat, dvs. hitta på nya diskussionsämnen som studenterna kan diskutera i gruppen. Man kan förnya miljön för grupprojektet genom att ge studenterna nya hjälpmedel (t.ex. whiteboards, appar) att arbeta med. Men det här gammalt, finns det något nytt? Det som jag vill framföra är att man även kan förnya själva gruppen. Närmare bestämt introducera en variation i själva teamet som arbetar med en uppgift.

Idén med case study mix är att en grupp ska få ett case att lösa eller ett grupparbete eller en gruppdiskussion att genomföra på en viss tid. Själva gruppen ska bestå av studenter från olika studieprogram och caset/uppgiften ska vara något lite ämnesövergripande så att alla som deltar kan komma med synpunkter och lösningsförslag. Tanken är att de deltagande studenterna ska kunna förklara för sina gruppmedlemmar hur de, utifrån det som de har lärt sig på sina egna program, resonerar kring att lösa det gemensamma problemet.

Låt mig ge ett exempel. En datavetare, en fysiker och en kemist bildar en grupp och ska lösa ett problem som relaterar till allas ämnen, t.ex. ett termodynamiskt beräkningsproblem. Kemisten och fysikern kan komma fram med teori och ekvationer medan datavetaren mera är expert på hur man implementerar den (snyggaste och) mest effektiva beräkningsalgoritmen för att lösa problemet. Eller så kan en historiker, en statskunskapstudent, en psykolog och en ekonom tillsammans analysera en specifik samhällsstruktur i något land eller ur någon välkänd historisk period. Även där kan var och en vara expert på sitt område och komma med synvinklar som de andra i gruppen nästan garanterat inte hade kunnat komma fram till.

Ordet "expert" är det stora nyckelordet här eftersom alla deltagare inom sin grupp är experter på sina egna ämnen eftersom de studerar olika saker. Att vara expert på sitt område är något som väntas av en student i framtiden när hen är ute i arbetslivet oavsett vad studenten pluggar. Det kan ibland vara så att studenter inte riktigt inser hur himla mycket de har lärt sig under sin studietid och det kan hända att många inte alls har någon koll på vilken potential de har i arbetslivssituationer. Därför är de bra att studenter får vara med om lite case study mix och faktiskt prova vara experter inför varandra och ta reda på den potential som de besitter men som inte ännu har kommit fram till ytan. Case study mix är en bra undervisningsmetod för utbildningar där det önskas mera arbetslivsanknytning, för jag kan tänka mig att myndigheter och företag gärna skulle ställa upp med bra case-uppgifter som anknyter till sånt som studenterna kan jobba med efter studierna. Och om en lärare är väldigt mån om att muntliga presentationer ska ingå i undervisningen, så är case study mix även ett väldigt bra koncept för att effektivera detta.

Case study mix går även att göra på andra sätt. Det går bra att kombinera studenter från olika länder också. Då kan alla vara experter på samma område men istället komma med olika synvinklar från sina olika länder och kulturer. Och även om studenterna skulle plugga typ matte som är samma överallt utan variation över landsgränser, så är det ju kul att jobba i internationella grupper ändå. Internationella arbetsgrupper är också något som nästan garanterat kommer att förekomma i studenternas framtida arbetsliv på ett eller annat sätt när de är utexaminerade.

Bidrag 34

Uppsala Universitet har den enastående tillgången att rymma ett brett spektrum av utbildningar. Allt från jurister till teknologer till genusvetare kan stolt benämna sig som studerande på Uppsala Universitet. Jag som teknolog har många gånger frågat mig själv varför detta breda spektrum inte utnyttjas mer. Samhället består liksom Uppsala Universitet av människor med olika kompetenser. Jag har alltid varit av åsikten att en utbildning inte enbart bör bestå av att lära ut mängder med information utan även att förbereda studenten för de situationer denne kan komma att mötas av i arbetslivet. I arbetslivet kommer ingen låsa in den nyexaminerade studenten i ett rum och tvinga denna att utförligt redogöra för sina kunskaper i 5 timmar, som situationen ser ut idag. I arbetslivet samarbetar en rad människor med olika kompetens för att uppnå ett mål som gynnar samhället i stort. Sådana situationer bör universitet förbereda studenterna för.

Därför är mitt förslag att ett projekt anordnas där en grupp av förslagsvis 10 olika elever möts från olika utbildningar. Ett exempel på möte vore 3 ekonomer med 3 jurister samt 4 teknologer från olika inriktningar. Eleverna bör ha studerat 2 eller 3 år på sin utbildning vilket ger att dessa förväntas ha en god kunskapsgrund inom sitt ämne. Dessa elever möts för att lösa ett problem som kräver samtligas kompetenser. Detta problem skall lösas som ett projekt under 2 till 3 veckor för att sedan redovisas i grupp under en stor konferens med samtliga andra grupper. Där skall även professorer finnas närvarande för att ställa relevanta frågor samt kunna bedöma gruppen efter respektive ämne. Eftersom miljö är en fråga som berör samtliga delar av samhället bör projektet kretsa kring miljöfrågor. Exempel på ett projekt vore att designa ett miljövänligt hus. Juristerna kan då undersöka rättigheterna till att bygga ett sådant hus, teknologerna kan undersöka förutsättningarna för att ett sådant hus skulle kunna fungera samt ekonomerna kan beräkna kostnader samt finansieringsfrågor. Även etnologerna kan undersöka förutsättningar för att placera huset på denna plats. På detta vis sätts kunskaperna som eleverna fått med sig under utbildningen i praktiska sammanhang, kontakter knyts mellan ett brett spektrum av linjer samt vikten av att samarbeta med människor med andra kunskaper belyse

Utöver konferensen där detta projekt skall redovisas och bedömas skall även projektet lämnas in i valfritt format. Detta format kan vara en modell, en artikel, en reklamfilm eller likande. Inlämningen skall vara någonting som kan användas för att förmedla slutresultatet av projektet till allmänheten då detta är en extrem viktig del av såväl forskar som företagsvärlden.

Sammanfattningsvis vore detta projekt utvecklande i praktiska sammanhang, kontaktskapande samt inspirerande. Examinationsformen är dessutom mer anpassad till den kreativa samt verbala eleven som i många sammanhang hamnar i skymundan. Examinationsformen visar även tydligt på kunskaperna eftersom varje grupp måste redovisa inför professorer samt andra elever som kommer att ställa relevanta frågor som visar prov på kunskap. Uppsala Universitet har den fantastiska resursen att rymma ett brett spektrum av utbildningar. Låt Uppsala Universitet

utnyttja denna tillgång. Låt Uppsala Universitet utbilda elever som är mer än redo för framtiden

För kontakt och mer information:
aktivstudentmedverkan@uadm.uu.se
aktivstudentmedverkan.uadm.uu.se